

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 23/02-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2002 predbežne prerokoval sťažnosť V. C., spol. s r. o., so sídlom Z., zastúpenej komerčnou právničkou JUDr. E. K., so sídlom B. B., ktorou namietala porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene z 15. júna 1999 č. k. 10 C 148/97-120, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. septembra 1999 č. k. 10 Co 1782/99-140 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2001 sp. zn. M Cdo 45/2000, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. C., spol. s r. o. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2002 doručená sťažnosť V. C., spol. s r. o., so sídlom Z. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej komerčnou právničkou JUDr. E. K., so sídlom B. B., ktorou namietala porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení

s čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene (ďalej len „okresný súd“) z 15. júna 1999 č. k. 10 C 148/97-120, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 30. septembra 1999 č. k. 10 Co 1782/99-140 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 28. februára 2001 sp. zn. M Cdo 45/2000. Sťažovateľka konkrétne namietla, že jej právo na spravodlivé súdne konanie napadnuté súdy porušili tým, že sa pri svojom rozhodovaní neriadili právnymi predpismi platnými v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola predmetom návrhu sťažovateľky v predmetnom občianskom súdnom konaní, a nebrali zreteľ na skutočnosti ňou uvádzané. V súvislosti s námietkou porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru v odôvodnení svojho návrhu sťažovateľka namietla aj porušenie čl. 142 ods. 3 ústavy najvyšším súdom, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd predmetný rozsudok nevyhlásil verejne a účastníkov príslušného konania o vyhlásení rozsudku neupovedomil. Porušenie svojho práva vlastniť majetok a tento užívať vidí sťažovateľka v tom, že napadnuté rozhodnutia súdov jej znemožnili užívanie majetku v jej výlučnom vlastníctve vrátane jeho prenájomania, v dôsledku čoho prichádza o finančné prostriedky, ktoré by jej plynuli z takto získaného nájomného.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 142 ods. 3 ústavy najvyšším súdom, ktorú sťažovateľka vzniesla v odôvodnení svojho návrhu, o tejto námietke už ústavný súd koná vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 5/02. Podľa § 24 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná. V zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustný návrh.

Zo sťažnosti v jej zvyšnej časti vyplýva, že sťažovateľka namieta nesúlady s ústavou a dohovorom v prípade rozhodnutí všeobecných súdov, z ktorých posledné (rozsudok najvyššieho súdu) nadobudlo právoplatnosť 11. mája 2001, teda dňom jeho prevzatia sťažovateľkou. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu je však jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (I. ÚS 38/98). Ústavný súd nemá pochybnosti, že toto ustanovenie napriek niektorým zmenám v príslušnej ústavnej úprave naďalej vykonáva čl. 127 ústavy a že rešpektovaním rovnováhy medzi potrebou ochrany základných práv a slobôd na jednej strane a potrebou ochrany princípu právnej istoty a nadobudnutých práv na strane druhej plní rovnaký účel, aký plnilo v období platnosti a účinnosti predchádzajúceho znenia tohto ustanovenia ústavy.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, že podstatou tvrdení sťažovateľky o porušení označených základných práv a slobôd sú skutočnosti, ku ktorým došlo najneskôr dňom 11. mája 2001, a že v čase, keď bola ústavnému súdu predmetná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy podaná, t. j. 10. januára 2002, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom, bolo potrebné jej sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2002